

Sygn. akt [?]

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia [?]

[?] II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia [?]

Protokolant: st. sekr. sąd. [?]

po rozpoznaniu w dniu [?] na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniego [?] działającego przez [?]

[?]

przeciwko [?]

o alimenty

na skutek apelacji powoda
oraz apelacji pozwanego
od wyroku Sądu Rejonowego w [?]
z dnia [?] , sygn. akt [?]

I.zmienia zaskarżony wyrok:

a/ w punkcie 1 i 3 o tyle, że zasądzoną w punkcie 1. kwotę podwyższa do 1500 (tysiąc pięćset) złotych;

b/ w punkcie 2 i 3 o tyle, że zasądzoną w punkcie 2. kwotę podwyższa do 2800 (dwa tysiące osiemset) złotych;

c/ w punkcie 4. w ten sposób, że ustala, że koszty postępowania ponosi pozwany w całości, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie;

II.w pozostałym zakresie apelację powoda oddala;

III. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania odwoławczego z apelacji powoda;

IV. oddala apelację pozwanego;

V.zasądza od pozwanego na rzecz powoda, tytułem kosztów postępowania odwoławczego z apelacji pozwanego, 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych, z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

Sędzia

Sygn. akt [?]

Uzasadnienie

[?] , wyrokiem z dnia [?] , w sprawie o sygn. akt [?] z powództwa małoletniego [?] reprezentowanego przez [?] [?] przeciwko pozwanemu [?] o alimenty:

1. zasądził od pozwanego na rzecz na rzecz małoletniego powoda kwoty po 400 złotych miesięcznie tytułem alimentów, płatnych z góry do 10. dnia każdego miesiąca, do rąk [?] małoletniego powoda [?] za okres od dnia [?] do [?] , z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w terminie płatności każdej z rat;
2. zasądził od pozwanego na rzecz na rzecz małoletniego powoda alimenty w wysokości kwot po 1.700 złotych miesięcznie, płatnych z góry do 10. dnia każdego miesiąca, do rąk [?] małoletniego powoda [?] za okres od dnia [?] , z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w terminie płatności każdej z rat;
3. oddalił powództwo w pozostałej części;
4. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 614,40 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;
5. zwolnił pozwanego z ponoszenia kosztów nieuiszczonej opłaty od pozwu;
6. nadał wyrokowi w pkt 1 i 2 rygor natychmiastowej wykonalności.

Szczegółowe motywy powyższego orzeczenia, Sąd Rejonowy przedstawił w pisemnym uzasadnieniu na k. 611-621.

Apelacje od ww. rozstrzygnięcia wniosły obie strony postępowania.

Powód zaskarżył wyrok co do pkt 1, 2, 3 oraz 4. Skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a to art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 135 § 1 k.r.o., a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia. W oparciu o tak postawione zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie od pozwanego na jego rzecz alimentów w kwocie po 4.000 złotych miesięcznie płatnych z góry do 10 - dnia każdego miesiąca do rąk [?] małoletniego powoda wraz z odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat poczynawszy od dnia [?] . Nadto skarżący wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przez Sądem pierwszej i drugiej instancji, według norm prawem przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się do dnia zapłaty.

Pozwany zaskarżył wyrok co do pkt 1 oraz 4. Skarżący zarzucił naruszenie przepisu postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c., sprzeczność istotnych ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, jak również naruszenie art. 100 k.p.c. Pozwany zarazem wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz małoletniego powoda alimentów w wysokości kwot po 1.400 złotych miesięcznie, płatnych z góry do 10 - dnia każdego miesiąca, do rąk [?] małoletniego powoda za okres od dnia [?] , z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w terminie płatności każdej z rat. Nadto Skarżący wniósł o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu na zasadzie stosunkowego rozliczenia w oparciu o stawki ustalone dla obu stron postępowania na podstawie art. § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, względnie wzajemne zniesienie kosztów procesu za postępowanie przed Sądem pierwszej instancji. Nadto pozwany wniosł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów za postępowanie przed sądem odwoławczym.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wniosł o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na apelację powoda pozwany wniosł o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się bezzasadna, zaś apelacja powoda podlegała częściowemu uwzględnieniu.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 382 k.p.c. Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Z regulacji tej wynika, że postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy. Oznacza to z kolei, że orzeczenie Sądu drugiej instancji musi opierać się na jego własnych ustaleniach faktycznych i prawnych poprzedzonych ponowną oceną materiału dowodowego.

Wykonując ten obowiązek Sąd Okręgowy dokonał własnej oceny przedstawionego pod osąd materiału dowodowego i w jej wyniku stwierdził, że zaskarżone rozstrzygnięcie wymaga korekty w zakresie ustalonych kosztów utrzymania małoletniego powoda, choć w przeważającej części ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji pozostają prawidłowe.

Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego dotyczące sytuacji zarobkowej i majątkowej stron oraz ogólnej sytuacji życiowej małoletniego, nie widząc tym samym potrzeby ich ponownego przytaczania w niniejszym uzasadnieniu. Sąd odwoławczy aprobejuje również prawną ocenę dowodów w zakresie, w jakim nie została ona zakwestionowana w poniższych rozważaniach.

Niemniej jednak, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji dokonał zbyt restrykcyjnej, a przez to wadliwej oceny usprawiedliwionych potrzeb małoletniego w obszarach kluczowych dla jego prawidłowego rozwoju i utrzymania dotychczasowej stopy życiowej. Korekta orzeczenia stała się niezbędną w zakresie wysokości wydatków czynionych na: wyżywienie małoletniego, odzież i obuwie oraz środki czystości, nadto także w zakresie wydatków czynionych na korepetycje oraz opłaty czynszowe.

W pozostałym zakresie zapatrywania Sądu Rejonowego należy uznać za trafne, a argumentację prawną za spójną, co pozwala Sądowi Okręgowemu na odwołanie się do nich bez konieczności powielania tej samej argumentacji w dalszej części motywów wyroku. Dalsze rozważania skupią się zatem na wykazaniu błędów w ustaleniach dotyczących wyżej wymienionych składników kosztów utrzymania małoletniego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska Sądu pierwszej instancji, że w sprawie należy brać pod uwagę jedynie niezbędne koszty utrzymania małoletniego. Kluczowym argumentem było tutaj uznanie przez Sąd Okręgowy, że małoletni powód ma prawo do życia na zbliżonym standardzie, co jego ojciec – pozwany oraz zbliżonym do standardu życia w okresie, kiedy powód mieszkał wraz z ojcem. Sąd Rejonowy zasygnalizował wprawdzie okoliczności „równej stopy życiowej”, ale ostatecznie nie wziął jej pod uwagę przy wydawaniu orzeczenia. Ostatecznie uznał zatem Sąd drugiej instancji, że potrzeby usprawiedliwione dziecka nie powinny być oceniane tylko w kontekście minimalnych kosztów utrzymania.

Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą, dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich żyją sami. W ocenie Sądu Okręgowego rozstanie rodziców nie może skutkować istotnym obniżeniem jakości życia dziecka, jeżeli aktualny status materialny ojca pozwala na jego utrzymanie. Jeśli zatem w czasie wspólnego zamieszkiwania z pozwanym małoletni korzystał z określonego poziomu dóbr (np. żywność wyższej jakości), standard ten winien zostać utrzymany. Sąd Okręgowy zauważa również, że w okresie od rozstania rodziców małoletniego do chwili obecnej nastąpił wzrost dochodów pozwanego, które w [?] i [?] osiągnęły poziom około 160000zł. W tej sytuacji próba zamrożenia potrzeb dziecka na poziomie sprzed kilku lat również wydaje się rażąco niesprawiedliwa.

Jak słusznie podnosi się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zakres usprawiedliwionych potrzeb dziecka powinien być ustalony w ten sposób, aby w razie ich zaspokojenia stopa życiowa dziecka była taka sama, jak stopa życiowa rodziców.

Konsekwencją tego zapatrywania jest to, że rodzice nie mogą uchylić się od obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie może się utrzymać samodzielnie, tylko na tej podstawie, że wykonywanie obowiązku alimentacyjnego stanowiłoby dla nich nadmierny ciężar. Rodzice muszą więc podzielić się z dzieckiem nawet najmniejszymi dochodami. Zauważa się przy tym, że nie chodzi tu o mechaniczny podział osiągniętych przez rodziców dochodów, ale o zbliżone z rodzicami zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb dzieci, przy uwzględnieniu ich wieku, stanu zdrowia, kierunku szkolenia oraz innych indywidualnych okoliczności (tak m.in. w wyroku SN z 5.05.1998r., I CKN 284/98).

Odnosząc się do ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie ustalenia wysokości wydatków czynionych przez [?] małoletniego powoda na utrzymanie syna, w pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Okręgowy ostatecznie nie uwzględnił pełni wydatków [?] tytułem czynszu, uwzględniając jedynie wydatki za wodę i kanalizację w kwocie 350 zł za dwie osoby (proporcjonalnie 175 zł na powoda).

Sąd Okręgowy przyjął, że tylko wydatki czynione na wodę i kanalizację należy uznać za bezpośrednio związane z utrzymaniem dziecka, w przeciwieństwie do kwoty wydatkowanych tytułem czynszu, które w głównej mierze należy łączyć przede wszystkim z osobą przedstawicielki ustawowej małoletniego. W ocenie Sądu Okręgowego opłaty, takie jak czynsz administracyjny, fundusz remontowy czy podatek od nieruchomości, są kosztami stałymi, które rodzic musiałby ponosić niezależnie od tego, czy małoletni z nim mieszka, czy też nie. Koszty te zatem obciążają rodzica jako najemcę lub właściciela lokalu i służą zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych całej rodziny, a nie są wydatkiem generowanym wyłącznie przez obecność dziecka.

W zakresie wydatków na wyżywienie Sąd Okręgowy dokonał również odmiennego ustalenia aniżeli Sąd pierwszej instancji. Choć Sąd Rejonowy przyjął wydatki na ten cel w kwocie 800 zł, Sąd Okręgowy ostatecznie uznał za właściwą kwotę 1.000 zł. Biorąc pod uwagę twierdzenia [?] małoletniego, w tym podawaną przez nią łączną kwotę 1.400 zł wydatkowaną wspólnie na wyżywienie, Sąd Okręgowy przyjął, że realna kwota przeznaczana bezpośrednio na potrzeby syna (dorastającego nastolatka) w tym zakresie wynosi właśnie 1.000 zł. Ustalenie to w dużej mierze potwierdzają także zeznania pozwanego, który w toku postępowania przyznał, że w trakcie wspólnego zamieszkiwania strony „nie oszczędzały na jedzeniu”. Miał Sąd Okręgowy również na uwadze, że w okresie dojrzewania zapotrzebowanie energetyczne (kaloryczne) chłopców gwałtownie rośnie, często przewyższając zapotrzebowanie osób dorosłych. Kwota 1.000 zł miesięcznie (33 zł dziennie) na pełnowartościowe posiłki dorastającego chłopca jest, w ocenie Sądu Okręgowego, kwotą rynkowo uzasadnioną i niezbędną do zapewnienia prawidłowego rozwoju nastolatka.

W kwestii dodatkowych wydatków na przysmak małoletniego w postaci owocu mango, Sąd Okręgowy przyjął, że wynoszą one około 400 zł miesięcznie. Ustalając tę kwotę, uwzględniono wysoką cenę owocu, jak i deklarowaną przez stronę powodową częstotliwość jego spożycia przez małoletniego. Sąd Okręgowy ma przy tym na uwadze, że sam pozwany przyznał, że w okresie wspólnego zamieszkiwania syn bardzo często spożywał mango, m.in. w formie past. W ocenie Sądu Okręgowego nie istnieją zatem racjonalne powody, dla których po wyprowadzce pozwanego małoletni miałby zostać pozbawiony swojego ulubionego przysmaku i rezygnować z dotychczasowego standardu życia w tym zakresie. Nadmienić należy, że pozwany w żaden sposób nie wykazał, aby cena zakupu gotowych past w istotnym stopniu odbiegała od ceny zakupu samych owoców.

W zakresie wydatków czynionych na zakup odzieży wziął Sąd Okręgowy pod uwagę, twierdzenia [?] małoletniego, zgodnie z którymi dokonuje ona większych zakupów odzieżowych średnio trzy razy w roku, wydatkując każdorazowo około 1.000 zł. Co istotne, sam pozwany przyznał, że poniósł jednorazowy wydatek na zakup obuwia dla syna w kwocie rzędu 1.500 zł. Zestawienie powyższych okoliczności doprowadziło Sąd Okręgowy do przekonania, że kwota 300 zł przyjęta przez Sąd Rejonowy była niewystarczająca. Uwzględniając zarówno regularne potrzeby małoletniego, jak i incydentalne, lecz kosztowne zakupy, Sąd Okręgowy przyjął ostatecznie jako rozsądny średniomiesięczny wydatek w tej mierze na poziomie 500 zł.

W zakresie wydatków na środki czystości i higieny Sąd Okręgowy skorygował ustalenia Sądu Rejonowego, który określił je na poziomie 100 zł miesięcznie i podwyższył tą kwotę do 300 zł miesięcznie. Sąd drugiej instancji wziął w tej mierze pod uwagę argumentację [?] małoletniego, która deklarowała występowanie u syna problemów dermatologicznych oraz trychologicznych. Dlatego Sąd Okręgowy uznał, że matka uprawdopodobniła, że małoletni wymaga stosowania droższych, specjalistycznych kosmetyków i preparatów pielęgnacyjnych, co w pełni uzasadnia przyjęcie wydatków na poziomie 300 zł.

Sąd Okręgowy poddał korekcie również wydatki związane z usługami fryzjerskimi. O ile Sąd Rejonowy przyjął kwotę 80 zł miesięcznie, o tyle Sąd drugiej instancji ustalił je na poziomie 100 zł miesięcznie. Zmiana ta wynikała z dokładniejszej analizy, podanej przez [?] pozwanego i niekwestionowanej przez pozwanego, częstotliwości wizyt małoletniego u fryzjera. Sąd Okręgowy wziął jednak pod uwagę, że początkowo matka małoletniego twierdziła, iż dziecko korzysta z usług fryzjera dwa razy w miesiącu. Ostatecznie jednak przyznała, wizyty odbywają się co trzy tygodnie, co znalazło również potwierdzenie w zeznaniach pozwanego. Mając na uwadze faktyczną, podawaną przez obie strony częstotliwość strzyżenia, Sąd Okręgowy proporcjonalnie skorygował i podwyższył miesięczne wydatki na fryzjera do kwoty 100 zł.

Sąd Okręgowy uwzględnił dodatkowo wydatki ponoszone na korepetycje dla małoletniego w kwocie 400 zł. Jednocześnie przychylił się do twierdzeń [?] małoletniego, która wskazywała, że dziecko chciałoby brać udział w rozszerzonych korepetycjach z matematyki oraz języka angielskiego. Uznając tego rodzaju potrzebę edukacyjną małoletniego za w pełni uzasadnioną, Sąd Okręgowy przyjął proporcjonalnie łączny koszt dodatkowych zajęć w kwocie dalszych 600 zł miesięcznie. Dokonując tego rodzaju oceny miał Sąd Okręgowy na uwadze, że przy obecnych wymaganiach programowych i realiach systemu oświaty, korzystanie z dodatkowego wsparcia edukacyjnego stało się powszechnym standardem, a nie luksusem. Sąd Rejonowy, pomijając tego rodzaju wydatki, zignorował fakt, że zapewnia on dziecku wyrównanie szans edukacyjnych. Brak takiego wsparcia w kluczowym momencie nauki mogłoby wyrządzić małoletniemu nieodwracalną szkodę w jego ścieżce rozwoju. Co więcej, należy pochwalić wolę małoletniego w zakresie dodatkowej edukacji i podjąć starania niezbędne do realizacji

tej woli. Uwzględnienie kosztu korepetycji stanowi zarazem wyraz sprawiedliwego podziału obowiązków rodziców dziecka. Matka, sprawując bezpośrednią opiekę, często nie jest w stanie samodzielnie udzielić fachowej pomocy naukowej z każdego przedmiotu na poziomie szkoły ponadpodstawowej. Finansowe wsparcie ojca w tym zakresie będzie więc niezbędnym uzupełnieniem osobistych starań^[?] o wychowanie syna.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjął wysokość pozostałych wydatków na poziomie określonym przez Sąd pierwszej instancji. Dotyczy to w szczególności nieuwzględnienia kosztów związanych z leczeniem dentyścym małoletniego, który to wydatek miał charakter jednorazowy, a ponadto oboje rodzice w nim partycypowali. Dodatkowo Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego w kwestii zobowiązań kredytowych rodziców małoletniego, uznając iż nie powinny one wpływać na zakres obowiązku alimentacyjnego pozwanego względem syna. W ocenie Sądu Okręgowego obowiązek alimentacyjny wyprzedza wszelkie inne zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym. Rodzic podejmując decyzje o zaciągnięciu kredytu, musi czynić to z pełną świadomością, że pierwszeństwo w jego budżecie mają wydatki na utrzymanie dzieci. Nie jest dopuszczalna sytuacja, w której dziecko ponosi negatywne konsekwencje decyzji finansowych rodzica, skutkujące obniżeniem jego standardu życia. Dziecko nie jest stroną umów kredytowych zawieranych przez rodziców i nie może ponosić ekonomicznych skutków ich spłacania. Fakt, że kredyt został zaciągnięty „wspólnie” lub za wiedzą obojga rodziców, również nie może stanowić uzasadnienia uchylania się zobowiązanego od płacenia alimentów w należytym wysokości. Zdaniem Sądu Okręgowego dobro dziecka nie może być bowiem „zakładnikiem” dawnych decyzji finansowych podejmowanych przez dorosłych. Bez znaczenia pozostaje również okoliczność, że zaciągnięte zobowiązanie miało służyć sfinansowaniu leczenia dentyścym pozwanego. Przyjęcie argumentacji pozwanego w tej mierze prowadziłoby do sytuacji, w której stan uzębienia ojca byłby finansowany poprzez obniżenie jakości życia, wyżywienia czy edukacji jego syna. Takie podejście jest sprzeczne z nadrzędną zasadą dobra dziecka i celem instytucji alimentów, która ma na celu zabezpieczenie przyszłości i bieżących potrzeb małoletniego.

Biorąc pod uwagę całokształt wyżej naprowadzonych okoliczności oraz szczegółową analizę poszczególnych składników kosztów utrzymania dziecka, Sąd Okręgowy przyjął ostatecznie, że usprawiedliwione wydatki comiesięczne na małoletniego powoda oscylują zatem w granicach ok. 4.000 zł. Sąd Okręgowy w pełni podzielił przy tym stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie rozkładu obowiązku alimentacyjnego, uznając za sprawiedliwe, aby pozwany partycypował w tych wydatkach w proporcji 70%. Taki podział uwzględnia nie tylko wyższe możliwości zarobkowe pozwanego, ale także fakt, że matka małoletniego spełnia swój obowiązek alimentacyjny w znacznej mierze poprzez osobiste starania o wychowanie i opiekę nad synem. Przy czym przez osobiste starania^[?] o wychowanie małoletniego należy rozumieć tutaj przede wszystkim czynności życia codziennego w postaci przygotowywania posiłków, prania odzieży, doglądania w czasie choroby, pomocy w nauce, dbania o wspólne miejsce zamieszkania (sprząatanie).

W konsekwencji Sąd Okręgowy podwyższył wysokość alimentów do kwoty 2.800 zł.

W pozostałym zakresie apelację powoda należało uznać za bezzasadną, gdyż nie znalazła pokrycia w zebranych materiałach dowodowych, jak też dokonanej na jego podstawie przez Sąd Okręgowy, a zaprezentowanej powyżej, ocenie.

Biorąc pod uwagę wyżej naprowadzone okoliczności, w tym przede wszystkim ustalenia Sądu Okręgowego oraz dokonaną przez niego ponowną, wnikliwą ocenę dowodów,

apelacja pozwanego okazała się z kolei całkowicie bezzasadna. Sąd drugiej instancji uznał bowiem, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, uzupełniony o analizę realnych kosztów utrzymania małoletniego – w tym wydatków na odzież, środki higieny, korepetycje, czy nawet uwzględnienie przyzwyczajęń żywieniowych dziecka – w pełni uzasadnia potrzeby małoletniego na ustalonym poziomie. W konsekwencji argumentacja podniesiona przez pozwanego nie mogła doprowadzić do postulowanego obniżenia wysokości zasądzonych przez Sąd Rejonowy alimentów. Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że obowiązek alimentacyjny w kwocie 2.800 zł odpowiada zarówno usprawiedliwionym potrzebom uprawnionego, jak i przede wszystkim możliwościom zarobkowym pozwanego, a także zasadzie równej stopy życiowej.

W rezultacie powyżej naprowadzonych rozważań Sąd Okręgowy uznał apelację powoda za częściowo zasadną, co skutkowało zmianą wyroku Sądu pierwszej instancji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

W punkcie I. lit. a i b, podwyższenie zasądzonych kwot było uzasadnione w świetle zebranego materiału dowodowego, co doprowadziło do zamiany orzeczenia co do istoty sprawy.

W punkcie I. lit. c, rozstrzygnięcie o kosztach postępowania pierwszej instancji wynikało ze zmienionego wyniku procesu, nakładając obowiązek poniesienia ich w całości na pozwanego, który w większym stopniu przegrał sprawę po zmianie wyroku.

W punkcie II., Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda w pozostałej części na podstawie art. 385 k.p.c., uznając, że w zakresie przewyższającym zasądzone kwoty, żądanie podwyższenia alimentów było bezzasadne, a zaskarżony wyrok w tym zakresie był prawidłowy.

W punkcie III., mając na uwadze częściowe uwzględnienie apelacji powoda i częściowe jej oddalenie, Sąd kierując się zasadą słuszności, na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., zniósł wzajemnie koszty postępowania odwoławczego między stronami, uznając, że każda ze stron w pewnym stopniu uległa w swoim żądaniu.

W punkcie IV., apelacja pozwanego została oddalona w całości na podstawie art. 385 k.p.c., ponieważ Sąd Okręgowy uznał jej zarzuty za niezasadne.

W punkcie V., Sąd Okręgowy, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., zasądził od przegrywającego w całości swoją apelację pozwanego na rzecz powoda kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego postępowaniu odwoławczym (§ 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Sędzia